

[Ivar Nørgaard]

holdt vedrørende det ydre miljø, arbejdsmiljø og den sociale dimension, altså arbejdsmarkedsforhold. Men det var en ganske lille gruppe nejsigere; langt den største del af dem, der sagde nej, ville meget gerne have det, som Fremskridtspartiet ikke ville have.

Men man var bange for – det fremgik klart og tydeligt på de hundredvis af møder, jeg deltog i – at vi ville komme ind på en glidebane, hvis vi sagde ja nu og ikke fik slået fast, at det var usikkert, hvad der ville ske i 1996. Til den tid kunne vi, som fru Annette Just nævnte, sige nej til et fælles forsvar og nej til den tredje fase. Det forklarede vi også befolkningen, men de troede, at det ville blive vanskeliggjort eller umuligt, hvis vi sagde ja den 2. juni.

Og derfor er det helt i overensstemmelse med de ønsker om at få større klarhed, som mange gav udtryk for, at man nu får fastslået med det samme, at i samme øjeblik Traktaten træder i kraft, siger Danmark nej til et fælles forsvar, nej til tredje fase i ØMU og nej til unionsborgerskabet. Og masser af nejsigere vil så sige, at så er de selvfølgelig tilfredse. Masser af de socialdemokratiske vælgere, som jeg havde kontakt med før den 2. juni, sagde, at hvis Danmark kunne få den sikkerhed, ville de selvfølgelig stemme ja.

Og derfor har jeg en ganske anden holdning til resultatet fra Edinburghmødet end fru Annette Just; fru Annette Just ønsker slet ikke de forbedringer, som ligger i Maastrichttraktaten, og derfor er hun stadig utilfreds.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg synes, det lykkedes hr. Peter Duetoft allerede her fra starten af debatten at snakke om noget andet end det, vi bør snakke om, når hr. Peter Duetoft kaster ud, at det er Danmarks nej den 2. juni, der er baggrunden for den valutauro, vi har haft i Europa. Jeg synes, det er en afsporing af en debat, hvor vi i dag skal koncentrere os om de gode ting, der ligger i, at Danmark stemte nej den 2. juni, og koncentrere os om at vurdere de resultater, der efterfølgende kom ud af det, og som fremgår af Edinburghaftalen.

Jeg vil så vende mig til fru Annette Just, som siger, at det er det samme, vi stemmer om. Det er dog utroligt. Sidste gang stemte vi om et principielt ja til Den Økonomiske og Monetære Union. Nu står der i Edinburghaftalen:

»Danmark har meddelt, at det ikke vil deltage i tredje fase. Denne meddelelse vil få virkning samtidig med, at denne afgørelse træder i kraft.«

Kan det siges tydeligere, at det er noget andet?

Om forsvaret står der:

»I overensstemmelse hermed deltager Danmark ikke i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet.«

Danmark deltager altså ikke, og for at sætte trumf på står der desuden, at Danmark ikke kan varetage formandskabet i de sager, hvor der diskuteres forsvarspolitik.

Det kan jo ikke være det samme. Det er reelt det modsatte af det, der lå i de principielle beslutninger fra før den 2. juni 1992.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg vil med det samme give hr. Gade den cadeau, at selvfølgelig er der den ene rettelse, at vi har fraskrevet os muligheden for at bevare vores formandskab, når sådanne emner skal diskuteres.

Men derudover stod det alt sammen også i traktaten før den 2. juni, og tænk engang – ja, hr. Gade må selvfølgelig have mig undskyldt – jeg troede på det folketingsflertal, der sagde, at vi ikke ønsker at deltage i det forsvarsmæssige samarbejde. Jeg troede på, hvad hr. Gade sagde, jeg troede på, hvad hr. Ivar Nørgaard sagde, og derfor regnede jeg heller ikke med, at partierne pludselig ville vende totalt om i 1996. For der var selvfølgelig mulighed for – det må jeg da give hr. Gade ret i – at hr. Gade og hans parti ville dreje deres politik så meget, at man ikke kunne stole på det, hr. Gade sagde op til afstemningen den 2. juni, nemlig at Socialistisk Folkeparti aldrig nogen sinde ville gå med til, at Danmark skulle med i WEU.

Jeg troede altså på hr. Gade, men det kan da være, at man ikke kan stole på, hvad SF siger, for de siger ikke altid det samme, som de mener. Når SF og hr. Gade sagde op til den 2. juni, at der ikke ville være tilslutning i det danske Folketing til at melde sig ind i Vestunionen, regnede jeg det også for givet, og derfor var der rigeligt med sikkerhed i Maastrichttraktaten for, at det ikke kunne ske. Nu siger SF, at vi står i en helt ny situation, for nu har vi